

høj Grad tager Afstand fra dette Kapitels Bestemmelser. Jeg maa sige, at for mig er Hovedhjørnestenen i Lovforslaget Reglerne om Forældremyndigheden, som begynder med at fastslaa i § 54, at Forældremyndigheden over de fælles Børn tilkommer Ægtefællerne i Forening. Det er for mig Hovedbestemmelsen i det foreliggende Lovforslag, og jeg kan ikke paa nogen Maade gaa ind paa den Betragtning, som det ærede Medlem gjorde gældende, at den, der er Hovederhververen, ogsaa bør have Hovedindflydelsen paa Børnenes Opdragelse. Børnenes Opdragelse er Ægtefællernes vigtigste Fællesanliggende, og det bør de staa sammen om, og de bør have lige Indflydelse paa dette Hovedanliggende. Jeg er ogsaa vis paa, at det ikke er muligt, at de danske Kvinder skulde ville finde sig i, at Resultatet af disse Forhandlinger blev, at Manden beholdt den Eneraadighed paa dette Omraade, som han nu har, eller blot den overvejende Indflydelse. Det maa for enhver Moder være et Anliggende af den allerstørste Betydning, i egentligste Forstand et Hjerteranliggende, at hun faar lige Indflydelse med Barnets Fader paa Barnets Opdragelse. Jeg kan derfor paa dette Punkt ikke opgive noget Princip.

Det ærede 7de Medlem for Hovedstaden overraskede mig i Gaar ved at gøre sig til Talsmand for, at de tre Aars Karantæne, de tre Separationsaar, de tre Aars Cølibat skulde opretholdes, inden Skilsmisse kunde gives. Jeg maa ganske have misforstaaet det ærede Medlems tidligere Udtalelser, thi jeg maa være overbevist om, at det ærede Medlem altid i den Tid, hun har været Medlem af dette Ting, har næret den Opfattelse, som det ærede Medlem gav Udtryk i Gaar, og saa beklager jeg ganske at have misforstaaet hende. Jeg har troet, at det ærede Medlem tidligere har gjort sig til Talsmand for, at Skilsmisse skulde man komme lettere og især hurtigere til, end man kan det efter de nugældende Regler. Nu er Ventetiden dog ifølge Praksis sat ned til to Aar; naar et Ægtepar, der har været separeret i to Aar, er enigt om at ønske Skilsmisse, faar de den ifølge den gældende Bevillingspraksis. Men det ærede Medlem holdt paa de tre Aar. Jeg finder dette Standpunkt ganske urimeligt, jeg kan ikke se, at der, saaledes som vore Samfundsforhold nu er, er nogen som helst rimelig Grund til, at modne og voksne Mennesker, der endogsaa har levet i Ægteskab i Forvejen, skal tvinges til 3 Aars

Cølibat, forinden de kan blive skilt, naar de er fuldkommen enige om og overbeviste om, at det er dem umuligt at fortsætte et ægteskabeligt Samliv med hinanden. Det er en Bestemmelse, som, hvad man end vil have ment om den paa den Tid, da den oprindelig blev indført, hvilket ligger meget langt tilbage, nu i alt Fald er fuldkommen forældet, uden nogen som helst Tilslutning til vore Samfundsforhold og uden nogen som helst moralsk Betydning. Thi man maa huske paa, at dette Cølibat overholdes ikke. Man tvinger Folk, som gerne vil leve efter Samfundets Loye og overholde dem paa ethvert Punkt, ind i Forhold, hvor det saa at sige i mange Tilfælde umuliggøres for dem at overholde Samfundets Love, og ind i saadanne Forhold, at man maa sige, at det er mere moralsk, at de bryder denne Lov, end at de retter sig efter den. Det er ganske urimeligt at opretholde en saadan Tilstand for voksne Samfundsborgere i hele tre Aar og uden nogen som helst fornøftig Begrundelse.

Det ærede 7de Medlem for Hovedstaden gjorde sig til Talsmand for den Opfattelse, at naar der forelaa objektive Skilsmissegrunde, skulde den forurettede Ægtefælle, som altsaa kan faa Skilsmisse, ogsaa kunne vælge at tage Separation. Derfor kan naturligvis anføres, at naar man kan faa det mere, Skilsmisse, var det ogsaa rimeligt, at man, naar man nøjedes med at begære det, kunde faa det mindre, som er Separation. Jeg maa dertil sige, at naar disse objektive Skilsmissegrunde, som nævnes i §§ 109—116, foreligger, vil der næsten altid ogsaa foreligge Separationsaarsager, idet Separationen vil kunne faas i Henhold til § 106, 2det Stykke, som foreskriver, at naar ellers paa Grund af dyb Uoverensstemmelse Forholdet mellem Ægtefællerne maa anses for ødelagt, saa kan man faa Separation. Men i det Tilfælde, at den ene Ægtefælle har begaaet en af de Ting, som giver den anden Krav paa at faa Skilsmisse, men der dog ikke er opstaaet nogen dyb Uoverensstemmelse mellem Ægtefællerne, kan det godt forme sig saaledes, at det bliver urimeligt, at den ene kan forlange Separation lige saa vel som Skilsmisse. Hvis en Hustru har begaaet Ægteskabsbrud, men der derudaf egentlig ikke er opstaaet nogen dyb Uoverensstemmelse mellem de to Ægtefæller, kan Manden kræve Skilsmisse, men skal han derfor ogsaa kunne kræve Separation, saaledes at han altsaa kan holde sin Hustru gaa-